

Прохання

Григорій Тютюнник

На світанку я вихожу в степ,
І летять вітри пахучі, мрійні,
Де жовтець медянисто цвіте,
І шумлять хліба хмільні, надійні.

Ляжу і прислухаюсь землі:
Грають соки і чорнозем диха,
Деся тумани постають в імлі,
Пропливають так повільно, стиха.

А земля колише, колиса.
Кажуть, як у неї візьмеш сили.
То на світі вся твоя краса,
І ніхто в двобої не знесилить.

Тільки міць даєш ти для боїв,
А не зможеш ти такої зваги дати,
Щоб серед розкішних врожаїв
Дівчина змогла мене кохати?